

„A hangos pünkösdi halk és szelíd hangja”

Nagy Gábor (Debrecen – Szabadságtelep)

Pünkösdi 1. napja délelőtt

Lekció: ApCsel 2,1-13

Imádkozzunk! *Szentháromság egy Isten! Pünkösdi ünnepén hálaadással, szégyenkezéssel és reménységgel állunk meg előtted. Hálaadással azért, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus mennybemenetele után nem hagytad a Te népedet árván, hanem Szentlelkedben, a mi Vigasztalónkban jelen is akartál lenni, és jelen is vagy közöttünk. Köszönjük, hogy általa hihetünk és bízhatunk a mi Atyánkban, általa vallhatjuk Úrnak, Megváltónknak Jézus Krisztust. Általa van egyházad a földön, amelynek mi élő tagjai lehetünk, és azok is maradunk. És szégyenkezéssel is ünneplünk, Atyánk, mert olyan lélektelenül élünk, mintha a Te Lelked nem volna velünk.*

Olyan erőtlene az imádságaink, keresztyénségünk, olyan langyos és megkopott az életünk. Világítanunk kellene és mi inkább füstöt árasztunk. Erővel kellene szólnunk rólad és mi sokszor félünk és visszahúzódunk. Bűnbánattal valljuk meg ezt és kérjük, hogy a te Lelked oldozzon fel minket. Részesítsen a Te megbocsátó atyai szeretetedben, hogy igazán feltöltekezhessünk erővel, mert ez a reménységünk. Szentlélek Úristen, kérünk, töltsd ma ki ránk az erőnek, a szeretetnek, a józanságnak lelkét.

Különösen is kérjük a Te Lelked tüzeit és világosságát a mi istentiszteletünkre, a hirdetett ígére és a látható szent jegyekben való részesedésre. Tedd azt üzenetté és formáld minket igazi közösséggé Veled és egymással. Atyánk, Istenünk, köszönjük, hogy Szentlelked hatalmasabb minden gonosz léleknél, és átélhetjük, hogy ha mi gonosz létünkre tudunk gyermekeinknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább adsz te nekünk Szentlelket, ha kérjük tőled. Alázatosan kérjük hát, „Isten élő Lelke jöjj, áldva szállj le ránk!” Ámen.

Textus: ApCsel 2,14-21

Kedves Testvérek, Ünneplő Gyülekezet! Azt gondolom, tapasztaljuk, hogy a keresztyén ünnepeink közül pünkösdi a legmostohább gyermekünk. Néhány évvel ezelőtt megkérdezték az utca emberét, hogy mit tud karácsonyról, mit tud húsvétról és mit tud pünkösdről. A végeredmény megerősítette azt, amit azt gondolom a legtöbben amúgy is sejtettünk. Az emberek legtöbbször karácsonyról tudtak, és a legkevésbé pünkösdről. Pedig különös mód az első pünkösdi története pontosan ennek az ellenkezőjéről szól.

1. Pünkösdi hangosság. Pünkösdi volt a legzajosabb, leghangosabb, leglátványosabb ünnep. A karácsony, ahogy énekeljük is az énekben, egy csendes éjnek a története. Csak néhány pásztorember hallja az angyalok énekét. Bármennyire is nagy dolog, hogy az Isten emberré lett, ez elrejtetten történt. Húsvét, a feltámadásnak még emberi tanúja sem volt, a feltámadott Jézus pedig nem jelent meg a világnak nyilvánosan. Nem rémítette meg az ellenfeleit. Gondoljuk csak végig, milyen rémület támadt volna, ha a feltámadott Jézus megjelent volna a főpapoknak vagy Pilátusnak a házában. Csupán az övéinek okozott örömet, amikor megjelent előttük. De ahogy hallottuk a leírásban, a pünkösdi történet egészen más. Azt olvassuk, hogy szélrohamhoz hasonló nagy zúgás támadt és ezt nemcsak a tanítványok hallották, akikre tüzes nyelvek formájában leszállt a Lélek, hanem azokra is, akik az aratási ünnepre, a sínai törvényadás ünnepére zarándokként feljöttek a diaszpórára, a szétszórtságnak minden helyéről. Hallották ezt a zúgást, az apostolok elvegyültek közöttük, és az Isten hatalmas dolgairól beszéltek. Mindenki a maga nyelvén hallotta ezt a dicsőítő prédikációt.

Valójában tehát nem egy csendes összejövetel volt pünkösdi. Nem így kell magunk elé képzelnünk, hanem úgy, mint egy zavarban lévő sokaságot, mint egy megdöbben sokaságot. Könnyen össze lehetett téveszteni az apostolok csoportját egy megrészegedett társasággal.

Mindezek ismeretében most már mi is feltehetjük azt a kérdést, amit ők is feltettek: Mi akar ez lenni? Miért történt mindez így? Miért ez a zúgás, miért ez a zaj? Miért ez a nagy erő: a szélviharnak és a tűznek ereje? Mi történt? Erre ad választ a folytatás!

2. Püünkösdi munkamódszerváltás. Isten változtatott a munkamódszerén. Úgy tűnik, hogy most már nem csendben cselekszik az Isten, hanem kilép az utcára és az Ő korábbi tetteit nyilvánossá teszi. Igen, itt egy új korszak hajnalán vagyunk. A Szentlélek által meg akarja mutatni Isten, hogy az egész világot át akarja formálni. Most már egészen nyilvánvaló, hogy a föld végső határáig el kell terjednie az evangéliumnak, minden népnek, minden nyelvnek hallania kell. És Isten gyönyörködik abban, hogy „minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére” (Fil 2,11).

Amikor Isten kegyelme kiárad a Lélek által, akkor egy olyan forrás fakad fel, amelyik az egész világmindenséget átfogja. Jézus erről beszél Nikodémusnak azon a bizonyos éjszakai beszélgetésen, aki nem egészen érti, hogy mit is jelent az újjászületés. Mit is jelent Isten újjáteremtő munkája? Mit jelent az, hogy „a szél fúj, amerre akar; hallod zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy”? (Jn 3,8)

Zúgását hallod. Mit jelent ez? Azt, hogy Isten malmai elkezdtek őrölni. Nem lassan őrölnék. Bár az is igaz, hogy néha ki kell várni, de néha hatalmas erővel jelenik meg ebben a világban, páratlan sebességgel. Azért van ez, mert az utolsó nagy világkorszak, az üdvtörténet utolsó nagy világkorszaka a jóeli prófécia szerint teljesedett be. Ezt idézi Péter is. És itt az utolsó napokat, amiben élünk – mert abban élünk Krisztus eljövetele óta, püünkösdi óta –, olyan erőként ábrázolja a Szentírás, mint amilyen a teremtés ereje volt. Mit is olvasunk a teremtéstörténetben? Sötétség volt a mélység színén. Káosz volt, és az „Isten Lelke ott lebegett a vizek felett” (1Móz 1,2). Régi bibliafordítások így adják vissza: „ott kotlott a vizek felett”. Mert tulajdonképpen erről van szó. A Szentlélek, mint egy anyamadár a fészek felett, úgy vigyázott erre a kaotikus,

összevisszaságban lévő világra. És ebből az anyai szeretetből született meg az élet, a szép rend, a világ.

Most is, Jóel próféciaájában hasonló kozmikus jelekről olvasunk. Vér, korom, füstfelleg. Ezek már az ember munkáját és bűneit is jelzik, és egyfajta ítéletet. De mit is mond a püünkösdi üzenet? Isten Lelke ezek felett a kaotikus jelek felett ott van. Ott lebeg az Isten Lelke. Nem ezekben a különös, furcsa és rémisztő jelekben van jelen a Szentlélek, hanem ezek felett, és készíti elő az Úr nagy és dicsőséges napjának a felragyogását.

Tudod-e így látni ezt a világot, a sötétséget, ami körülvesz bennünket? Azt a világot, amelyben eltakarja a füstfelleg, a vér és a káosz a napot? Sokszor a mi életünk is ilyen. Tele van káosszal, rendezetlenséggel, zűrzavaros dolgokkal, ám Isten Lelke ezek felett is ott van. Hallod-e már, hogy Isten malmai őrölnék? Isten országa közelít. Ez volt Péter apostol prédikációjának is a nagy üzenete: a káosz felett ott lebeg az Úrnak Lelke. Mindig felette van annak, ami minket megrémít vagy elcsüggeszt. Ez adjon nekünk reménységet és bátorságot!

3. Püünkösdi erő. A püünkösdi Lélekben erő van. Ez az isteni energiaáram át tudja törni azokat az akadályokat, amelyek áttörhetetlennek tűnnek. Például a nyelvi akadályokat. Olyan sokféleképpen beszélünk, s bizony sokszor milyen nehéznek tűnik számunkra, hogy a különféle nyelveket egyező hitre vezéreljük. Ugyanakkor ez a püünkösdi Lélek át tudja törni az életkori akadályokat is. Át tudja hidalni a generációk közötti hozzáállásbeli és kommunikációs szakadékokat. Mert amikor Isten Lelke működésbe lép, akkor minden akadály elhárul az útból. És egyszer csak megszólalnak azok is, akik eddig némák voltak.

A püünkösdi Lélek biztat, hogy „erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek” (ApCsel 1,8). „Amint vagyok, nincs semmi gát, kegyelmed mit ne törne át.” Püünkösdi nagy üzenete, hogy Isten minden nagy emberi akadályon keresztül is, sőt, annak ellenére is tud

munkálkodni. Amikor azt mondjuk: „Hiszek Szentlélekben”, akkor éppen ebben a nagy pünkösdi erőben és munkában hiszünk.

De mindarra, amit eddig elmondtam, valaki azt mondhatná: de hát ez rajtunk kívül álló dolog, mint ahogyan az is, hogy a szél arra fúj, amerre akar. Nem tudunk semmit se tenni se ellene, se érte. Legfeljebb a vitorláinkat tudjuk előkészíteni. Ez tőlünk független munkája az Istennek. Valóban, Isten Lelke szabad. Nem mi irányítjuk, nem is az egyház irányítja. Isten ott és akkor mutatja meg magát, amikor akarja. De mindig látnunk kell, hogy amikor pozitív mozgás támad, akkor az mindig felülről jön.

4. Pünkösdi elcsendesedés. Hol vagyunk mi mindebben? – kérdezhetjük utoljára. Az utolsó mondat a jóeli próféciában éppen erre mutat rá. A Szentlélek megtanít minket imádkozni. Így olvassuk: *„De megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét”* (ApCsel 2,21). Bármennyire tőlünk függetlenül munkálkodik az Úristen, nélkülünk nem akar munkálkodni. Megvárja azt, hogy hívjuk Őt. Ezért mondja Jézus: *„Kérjétek és adatik néktek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitvatik néktek”* (Mt 7,7). Ez a mondat ismert volt Jézus kortársai előtt is. A kumráni tekercsekben azonban ezt a mondatot másképp találjuk: *„Keressetek, hogy találjatok. Zörgessetek, hogy megnyissák nektek”*.

Hogyan is változtatta meg ezt Jézus? Zörgessetek és megnyitvatik néktek: vagyis azért kopogtass, mert valaki biztos meg akarja nyitni az ajtót. Arra vár, hogy ajtót nyisson, befogadjon és eléd lépjen. A tékozló fiú Atyja vár erre a kopogtatásra. Keressetek és találtok: azaz keressetek azért, mert Isten engedi magát megtalálni. És végül kérjétek és adatik néktek, mert *„aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni”* (Róm 10,13).

A Lélek munkája az, hogy bármennyi káosz legyen körülöttünk és bennünk, bármilyen sötét jelek vegyenek is körül minket, megtalálhatjuk azt a belső szobát – ahogy Jézus mondja –, amelynek a csendjében

megszólíthatjuk a Lélek által a mi Atyánkat éppen úgy, ahogy Jézus tette: *„Abbá, Atyám!”*

Ünneplő Gyülekezet! Jézus a kisgyermek bizalmára tanít minket pünkösdkör, a segítségkérésre. Atyám, segíts! Egyedül nem boldogulok, nem mennek a dolgok. Az igazi pünkösöd az lenne, ha Isten népe ezzel a gyermeki ősbizalommal tudná hívni, kérni a segítséget az Atyától: *„Atyánk, tele vagyunk félelemmel, de milyen jó, hogy Te közel vagy, hogy Lelked által a szívünkben vagy”*. Pál apostol azt mondja, ez a Lélek kiált a mi lelkünkkel együtt, amikor imádkozunk. Bárcsak így lenne! Miközben imádkozol, a te lelkeddel együtt kiált a Lélek az Atyához, és kéri Jézus segítségét, kéri az Atyát, hogy fogja a kezedet, vezessen és bátorítson téged. Ez a pünkösdi evangélium. Mert ez már nem a sebesen zúgó szélnek a hangja, hanem a halk és szelíd hang. *„Ne félj, mert én megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!”* (Ézs 43,1) Adja Isten, hogy ezt a hangot halljuk válaszul akkor, amikor segítségül hívjuk most és bármikor az Úr nevét! Ámen.

Imádkozzunk! *Atyánk, Istenünk, köszönjük, hogy a Te nagy kegyelmed kiáradt Szentlelked által erre a világra. Köszönjük, hogy a Te malmaid ma is örölnek, Te pedig mindeközben szüntelen őrködsz mindenek felett. Így szeretnénk mi látni nemcsak a teremtett mindenséget, amely a Te örök szeretetedből és akaratodból jött létre, hanem így szeretnénk tekinteni a történelem alakulására is, amelyben helyet készítettél nekünk, magyar református népednek is.*

De köszönjük, hogy így gondolhatunk személyes életünkre is, ami felett Lelked által most is úgy őrködsz, mint anyamadár a fészek felett. Köszönjük, hogy Te mindig felette állsz minden furcsa és rémisztő hírnek és jelnek, amiket látunk, hallunk és tapasztalunk ebben a világban. De így köszönjük meg azt is, hogy felette állsz azoknak a dolgoknak is, amelyek félelemmel és keserűséggel töltenek el minket saját életünk és családjaink felől.

Megvalljuk előtted Urunk, hogy a fejünk sokszor hangosabban zúg, mint odakint a szél. Zúg azoktól a rossz érzésektől, gúnyos megjegyzésektől, dühös indulatoktól, keserves panaszoktól, hangos sóhajoktól, amelyek úgy cikáznak át a fejünk fölött, mint zúgó paripák. De Te ezek felett is ott vagy, Te ezek felett is Úr vagy! Ezért kérünk, segíts minket, hogy gondviselő szeretetedből minden körülmények között erőt, reménységet és bátorságot tudjunk meríteni!

Atyánk, Istenünk, olyan jó volna nem csupán énekelni, hanem élő hittel bele is kapaszkodni abba, hogy „nincs semmi gát, kegyelmed mi ne törne át”. Töredelmes szívvel valljuk meg előtted, hogy bizony annyi gát és megannyi gátlás van bennünk, ami nem engedi, hogy közeledjünk Hozzád és közeledjünk egymáshoz. Egyedül nem megy, magunktól nem megy, bármennyire is szeretnénk. Akármennyire is egy nyelvet beszélünk, sokszor mégsem értjük egymást. Ezért hívunk segítségül Szentlélek Úristen, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atyám”, jöjj, és lény segítségemre!

Erre a gyermeki bizalomra juttass el minket, hogy ne csak a szél vagy a fejünk zúgását halljuk meg, ne csak a hangos emberi véleményekre, a felénk zúduló negatív kritikákra vagy elismerő szavakra figyeljünk oda, hanem vágyjuk meghallani a Te halk és szelíd hangodat is.

Köszönjük, hogy imádságban eléd hozhatjuk betegeinket és ápolóikat, a magányosokat és egyedül lévőket, az örülőköt és a gyász terhét hordozókat, s minden hozzád fohászoló testvérünket.

Köszönjük határtalan szereteted látható jelét a megterített asztalt. Köszönjük, hogy nemcsak ebben a szent vendégségben akarsz minket részeltetni, hanem örök találkozóra, mennyei lakomára vársz minket. Segíts, hogy megnyissuk szívünket előtted és betölthess bennünket, megújító Szentlélek! Ámen.